

เพื่อนักรบพบผลกระทบที่ตามทัน

นาวาเอก (พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร

R10004

ผู้เขียนมีเพื่อนร่วมรักร่วมรุ่นนักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๙ อยู่คนหนึ่งเป็นทหารบก ชื่อ **พรชัย คุรุทเวโซ** ปัจจุบันมียศเป็นพันเอกพิเศษ ดำรงตำแหน่งเสนาธิการมณฑลทหารบกที่ ๔๒ ค่ายเสนาณรงค์ (คอหงส์) จังหวัดสงขลา หลังจากสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเตรียมทหารในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ แล้วเราแทบไม่ได้พบกันเลย การเลี้ยงรุ่นสังสรรค์สี่เหล่าแม้จะมีการจัดกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็ไม่มีโอกาสพบปะพูดคุยกันได้ทั่วถึงเท่าใดนัก จนกระทั่งเมื่อปลายปี ๓๘ ที่ผ่านมานี้เอง เราทั้งสองได้พบกันโดยบังเอิญที่กรมราชของครักษ์ ภายในเขตพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เนื่องจากเข้าเวรราชของครักษ์ในวันเดียวกัน และทางเจ้าหน้าที่เขาจัดให้พักในห้องเดียวกัน จึงมีเรื่องเล่าสู่กันฟังมากมาย ด้วยต่างเป็นคนใฝ่กุศล คุณกันเท่าไรก็ไม่เบื่อ ไม่มีการขัดคอกันเลย วนไปวนมาก็มาเข้าเรื่องบุญเรื่องบาป เรื่องเวรเรื่องกรรม พันเอกพิชัยฯ เล่าเรื่องในแนวกฎแห่งกรรมที่เขาได้ประสบด้วยตนเองที่ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะนำมาเล่าต่ออยู่สองเรื่อง โดยเจ้าตัวยินยอมให้เปิดเผยเรื่องของเขาได้ แต่ดูไม่สู้จะเต็มใจนักที่จะบอกชื่อจริง ด้วยเกรงจะถูกคนที่ไม่เข้าใจครหาว่าเขาอยากเด่นอยากดัง หลังจากซักแม่น้ำทั้งหลายสายหว่านล้อมด้วยเหตุผลต่าง ๆ โดยเฉพาะความประสงค์ของหลวงพ่อกำลังต้องการให้เรื่องในแนวกฎแห่งกรรมนี้มีหลักฐานชัดเจน เขาจึงยอมอนุญาต พร้อมกับเรียบเรียงเรื่องราวต่าง ๆ ให้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียด ดังจะนำมาถ่ายทอดต่อดังนี้

เรื่องแรก เกิดในราวปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ขณะนั้นพันเอกพิชัยฯ อายุประมาณ ๑๒ ขวบ เรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย เขาเป็นเด็กที่มีนิสัยซุกซนตามประสาเด็กผู้ชายส่วนใหญ่ วันหนึ่งเขาแอบขโมยปืนลูกกรดของนายเอาไปซุ่มยิงนกที่เกาะตามสายไฟฟ้า หลังจากการยิงนัดที่สามของเขาปรากฏว่ามีนกเอี้ยงตัวหนึ่งตกลงมา ได้รับบาดเจ็บที่ขาซ้าย มีรอยถลอกและเลือดไหล เขาเกิดความสงสารจึงหายาแดงมาใส่แผลที่ขา นักตัวนั้นแล้วเอาผ้าพันแผลชนิดใสพันขาแล้วปล่อยนกเป็นอิสระไป พร้อมกับตั้งปณิธานไว้ว่าจะไม่คิดทำร้ายสัตว์ใด ๆ อีก

แม้จะเสียใจได้คิด ก็ไม่อาจหนีการติดตามของกฎแห่งกรรมได้ หลังจากการยิงนกจนขามันบาดเจ็บ ประมาณ ๑ เดือน เด็กชายพิชัยฯ (สมัยนั้น) ได้มีโอกาสชดใช้กรรมอย่างสาสม โดยในวันหนึ่งเขานั่งซ้อนหน้าจักรยานของเพื่อนพี่ชายคนหนึ่ง ซึ่งขี่เล่นแถวบริเวณข้างทางรถไฟใกล้สถานีสามเสน รถเกิดตกหลุมใหญ่จนล้อหน้าชำรุดเสียหาย ลวดซี่ล้อเส้นหนึ่งแทงทะลุข้อเท้าของเขาบริเวณใกล้ตาตุ่ม เขารู้สึกเจ็บปวดมาก เพื่อนพี่ที่ไปด้วยช่วยอุ้มเขากลับบ้านมาให้คุณปู่ซึ่งเป็นแพทย์แผนโบราณทำการรักษา ใช้เวลาประมาณ ๑ สัปดาห์จึง

หาย ที่น่าคิดก็คือ จุดที่เขาถูกขีลวดล้อจักรยานแทงทะลุนั้น เป็นบริเวณเดียวกับข้อเท้า
หนักตัวนั้นที่ถูกเขายิง ด้วยปืนลูกกรดเมื่อเดือนก่อน

นับแต่นั้นเป็นต้นมา พันเอกพิชัยฯ ไม่เคยคิดสร้างบาปสร้างเวรใด ๆ อีกเลย ทั้งยัง
ทำบุญตักบาตรอยู่เป็นนิจ ปัจจุบันเขารับราชการอยู่ที่จังหวัดสงขลาตั้งที่เล่าไว้แล้วตอนต้น
โดยมิได้นำครอบครัวไปอยู่ด้วย เพราะติดภาระหน้าที่การงานของภรรยาและการศึกษาของ
บุตรทางกรุงเทพฯ ทุกเช้าเขาจะตื่นขึ้นหุงหาอาหารเองเพื่อใส่บาตรเป็นประจำ เขาเป็นผู้ที่มีความ
ขยันขันแข็งและทุ่มเทกายใจให้กับงานในหน้าที่อย่างหาตัวจับยาก มีความก้าวหน้าใน
ชีวิตราชการมากพอสมควร ข้อดีที่เห็นได้ชัดของเขาก็คือการเป็นคนมีสุขภาพจิตดี มี
อัธยาศัยไมตรีในการสนทนาพาทีใครคุยด้วยจะรู้สึกสบายใจมาก เพราะเขาเป็นคนไม่เครียด
ไม่ชอบขัดคอใคร จึงมีแต่เรื่องสดชื่นมาเล่าสู่กันฟัง เล่ามาถึงตอนนี้ คงชวนให้ท่านผู้อ่านคิด
ไปว่าเรื่องบุญกรรมของพันเอกพิชัยฯ ลงเอยกันไปแล้วใช่ไหมครับ อันที่จริงแล้วยังมีอีกเรื่อง
หนึ่งซึ่งน่าตื่นเต้นไม่น้อย เพราะมีความรุนแรงกว่าเรื่องแรกมาก

เหตุการณ์ครั้งหลังนี้เกิดในปลายปี ๒๕๑๗ ขณะที่พันเอกพิชัยฯ มียศร้อยโท รับ
ราชการอยู่ที่จังหวัดอุดรธานีในตำแหน่งผู้บังคับหมวด วันหนึ่งเขาได้รับคำสั่งให้นำกำลัง
ประมาณหนึ่งกองร้อย ขึ้นไปบนภูพานน้อย อ.นาแก จ.นครพนม เพื่อปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับการ
ปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในพื้นที่อิทธิพลนั้น กองร้อยของเขาต้องเดินเท้าจาก
อ.นาแก เป็นเวลาถึง ๒ วัน ระหว่างทางพบสุนัขชาวบ้านตัวหนึ่งเดินตามกำลังทหารของเขา
มาด้วย ทหารทุกคนรักมันและเลี้ยงดูตามอัธยาศัย มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของกองร้อยไปโดย
ปริยาย ไปไหนไปด้วยตลอดและมักจะเดินนำหน้าเสียด้วย จนเดินทางถึงที่หมายซึ่งอยู่บน
ยอดดอยในเวลาต่อมา ยึดครองพื้นที่ตั้งฐานปฏิบัติการอยู่บนนั้น การส่งกำลังบำรุงจากหน่วย
แม่ทัพได้ทางเดียวคือ การหย่อนจากเฮลิคอปเตอร์ ช่วงไหนอากาศปิดก็รับเสบียงทางอากาศ
ไม่ได้ ต้องช่วยตัวเองกันไปตามยถากรรม

ต่อมาประมาณวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๑๘ สภาพอากาศปิดสนิท เฮลิคอปเตอร์ไม่
สามารถนำเสบียงมาส่งได้ตามกำหนด ส่วนที่มีอยู่เริ่มร่อยหรอลงจนเกือบไม่เหลือแล้วทหาร
ต้องประทังชีวิตตนด้วยการนำเอาหยวกกล้วยมาทำอาหาร เมื่อทนอดอยากไม่ไหว รองผู้
บังคับหมวดจึงขออนุญาตนำทหารจำนวนหนึ่งลงไปยิงวัวไม่มีเจ้าของที่บริเวณเชิงเขา ซึ่ง
ใกล้กับหมู่บ้านที่สืบทราบมาแล้วว่าชาวบ้านเป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์เกือบทั้งหมด ร้อย
โทพิชัยฯ ในฐานะผู้นำทหารประมาณร้อยคนต้องใช้ความคิดอย่างหนัก เขาอยู่บนทางสอง
แพร่งที่เลือกเดินยาก ระหว่างความอยู่รอดของผู้ใต้บังคับบัญชา กับ เรื่องบาปบุญคุณโทษ
เขาใช้เวลาตรึกตรองอยู่นานพอสมควร เพราะเคยตั้งใจมั่นไว้แล้วว่าจะไม่สร้างบาปสร้างเวร

อะไรอีก โดยเฉพาะการพรากชีวิตสัตว์ใหญ่เช่นนี้ ลำพังส่วนตัวเขาเองคงไม่ต้องคิดหนัก เขาไม่มีวันมีส่วนร่วมด้วยอย่างเด็ดขาด แต่เมื่อหวนคิดถึงความอดอยากหิวโหยของทหารทั้งกองร้อย ภัยใกล้ตัวจากฝ่ายตรงข้ามซึ่งต้องการทั้งแรงกายแรงใจที่เข้มแข็งเข้าสู่ สภาพอากาศซึ่งไม่รู้วาท้องฟ้าจะเปิดให้เฮลิคอปเตอร์นำเสบียงมาส่งได้เมื่อใด เขาจึงไม่มีเวลาคิดนานนัก

หลังจากต่อสู้กับความว้าวุ่นในอยู่พักใหญ่ เขาจำต้องตัดสินใจอนุญาตให้รองผู้บังคับหมวดนำกำลังลงไปฆ่าวัวที่เชิงเขา โดยมีข้อแม้ว่าให้จัดคนยิงที่มีความแม่นยำ เพื่อให้ได้ไม่ต้องยิงซ้ำหลายนัดให้วัวต้องเจ็บปวดทรมานเกินไป และอนุญาตให้ฆ่าได้เพียงตัวเดียว แล้วฆ่าแหละเนื้อให้เรียบร้อยก่อนนำขึ้นมาบนดอย รองผู้บังคับหมวดรับคำสั่ง นำกำลังหนึ่งหมู่รวม ๙ นายลงไปเชิงเขา คัดเลือกสิบเอกคนหนึ่งเป็นพลแม่นปืนเตรียมทำหน้าที่เพชรฆาตประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมาเสียงปืนก็ดังขึ้น ร้อยโทพิชัยฯ มองเห็นฝูงวัววิ่งแตกตื่นหนีตายด้วยความรู้สึกซึ่มเศร้าหุดหู่ใจ วัวตัวหนึ่งล้มลงทรานภายหลังว่าถูกยิงที่ขาซ้าย อีกราวสองชั่วโมงหลังจากนั้น ชุดล่าวัวทั้งหมดกลับขึ้นฐานปฏิบัติการบนดอยด้วยความปลอดภัย พร้อมกับเนื้อวัวสดที่ฆ่าแหละเรียบร้อย ประกอบอาหารเลี้ยงคนทั้งกองร้อยต่อไปได้อีกไม่น้อยกว่า ๒ วัน โชคดีที่ไม่ต้องทำบาปซ้ำอีก เพราะวันรุ่งขึ้นท้องฟ้าเปิด เฮลิคอปเตอร์สามารถนำเสบียงมาส่งได้ตามปกติ

ต่อมาในคืนวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๑๘ ผู้ก่อการร้ายได้เข้าโจมตีกองร้อยของเขา โดยยิงปืนขึ้นมาจากฐานที่มั่นจากทางทิศตะวันตก เขาสั่งให้ยิงโต้ตอบกลับไป ประมาณ ๑๐ นาที เสียงปืนจึงสงบลง เช้าวันรุ่งขึ้น (๑๒ มกราคม ๒๕๑๘) กำลังทหารส่วนหนึ่งของเขาจำเป็นต้องลงไปเอาหน้าที่บริเวณเชิงเขา เขาทราบดีว่าการที่ฝ่ายตรงข้ามยิงปืนมาจากทางทิศตะวันตกในคืนที่ผ่านมาหน้าน่าจะเป็นกลลวง โดยผู้ก่อการร้ายมักจะแอบลอบวางกับระเบิดไว้ทางด้านตรงกันข้าม (ตะวันออก) ของฐานปฏิบัติการของกองร้อยเขา เพื่อเพิ่มความปลอดภัยและเพื่อเป็นขวัญกำลังใจของผู้ใต้บังคับบัญชา ร้อยโทพิชัยฯ จึงเป็นผู้นำกำลังประมาณ ๑๐ นาย ลงไปเอาหน้าด้วยตนเอง โดยเดินนำหน้าพร้อมกับสุนัขประจำกองร้อยที่ติดสอยห้อยตามกันมา เขาแต่งกายชุดพร้อมรบมีปืนเอ็ม ๑๖ เป็นอาวุธ ขณะเดินลงเขามีอยู่สองครั้งที่เขาเสียหลักเพราะเหยียบก้อนหินพลาดแต่ไม่ถึงกับล้ม คล้ายจะบอกเป็นกลางร้ายอยู่เหมือนกัน เขาเองรู้สึกว้าวุ่นใจไม่เป็นเช่นปกติ ทั้งที่ความเป็นทหารอาชีพของเขาได้สอนเขาตลอดมาไม่ให้ไหวหวั่นกับสถานการณ์ใด ๆ โดยเฉพาะเมื่อต้องนำกำลังทหารเข้าฝ่าฟันอันตราย แต่ในครั้งนั้นเขากลับรำพึงในใจว่า “เราจะได้เดินกลับขึ้นดอยอีกหรือไม่หนอ”

เหลือระยะทางอีกประมาณ ๑๒๐ เมตรก่อนถึงเชิงเขา เจ้าสุนัขเพื่อนยามยากตัวนั้น นึกอะไรขึ้นมาก็ไม่ทราบ ออกวิ่งนำหน้าไปยังบ่อน้ำ มันอยู่ห่างจากหน้าขบวนในราว ๑๐ – ๒๐ เมตรเห็นจะได้ ทันใดนั้นก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นบริเวณที่สุนัขวิ่งผ่าน ผุน ฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ ร่างของมันแหลกเหลวไปในพริบตา ร้อยโทพิชัยฯ ยกปืนเอ็ม ๑๖ ขึ้นประทับยิงไปข้างหน้าด้วยความเคยชิน ขณะเดียวกันกับที่นายสิบและพลทหารที่เดิน ตามหลังติดกับเขาก็ส่งเสียงร้องขึ้นด้วยความตกใจว่าถูกสะเก็ดระเบิด แถวทหารหยุดเดิน โดยอัตโนมัติ ทุกคนลงนั่งยอง ๆ แต่ไม่แตกแถว ปืนทุกระบอกถูกประทับเล็งไปในทิศทาง ต่าง ๆ รอบแถวทหารที่นั่งอยู่ เขาสั่งให้นายสิบเสนาณรงค์ที่อยู่ท้ายแถวขึ้นมาปฐมพยาบาล ผู้บาดเจ็บทั้งสองราย พร้อมกับฉงนใจว่าสะเก็ดระเบิดผ่านเขาซึ่งอยู่หน้าสุดไปถูกนายสิบและ พลทหารที่อยู่ข้างหลังเขาได้อย่างไร แต่ครั้งก้มมองดูขาตัวเองก็พบว่า ขากางเกงด้านซ้าย แดงฉานไปด้วยเลือดตั้งแต่โคนขาลงไป มีรูฉีกขาด ๒-๓ แห่ง แต่ยังหาแผลที่ขาตัวเองไม่พบ พยายามจะฉีกรอยขาดบนขากางเกงให้กว้างขึ้นแต่ไม่สำเร็จ เขาจึงตัดสินใจใช้ดาบปลายปืน ตัดขากางเกงจนขาดและเห็นชัดเจนว่ามีแผลเป็นรูฉีก ๓ แห่ง บนขาซ้ายของตน สองแห่ง แรกอยู่บริเวณต้นขาแนวเฉียงขึ้นโดยไม่ผ่านกระดูก อีกแผลหนึ่งอยู่ที่ข้อเท้าซ้ายใกล้ตาตุ่มมี สะเก็ดระเบิดฝังอยู่ ขณะนั้นยังอยู่ในอาการชาจึงไม่รู้รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างใด ร้อยโทพิชัยฯ เรียกนายสิบพยาบาลมาทำแผลพร้อมกับส่งวิทยุขอเฮลิคอปเตอร์มารับคนเจ็บบนยอดเขา ขณะเดียวกันก็สั่งให้ทหารค่าแค้นหามผู้บาดเจ็บทั้งหมดกลับฐานที่ตั้ง

ประมาณสองชั่วโมงต่อมา เฮลิคอปเตอร์ก็เดินทางมาถึงฐานบนยอดดอยภูพานน้อย นำคนเจ็บทั้งสามส่งโรงพยาบาลสนามในจังหวัดสกลนครภายในครึ่งชั่วโมง พลตรีเปรม ติณ สูลานนท์(ยศขณะนั้น) ดำรงตำแหน่งรองแม่ทัพภาคที่ ๒ ท่านได้กรุณามารับคนเจ็บด้วย ตนเองถึงเฮลิคอปเตอร์ พร้อมทั้งคล้องเหรียญพิทักษ์เสรีชนให้กับผู้กล้าหาญทั้งสามท่านทั้งที่ ยังนอนอยู่บนเปลหามคนป่วย ช่วยให้ทุกคนมีขวัญและกำลังใจดีเยี่ยม ลืมคิดเรื่องเจ็บเรื่อง ตายกันไปทีเดียว

ข้อที่นับว่าน่าวิเศษระหิวจี้จากเหตุการณ์ครั้งนี้ในแง่กฎแห่งกรรม มีอยู่หลายประการ ที่น่าทึ่งมากที่สุดก็คือผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทั้งสามล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าวัวเมื่อ ๕-๖ วันก่อน (๖ มกราคม ๒๕๑๘) กล่าวคือ ร้อยโทพิชัยฯ เป็นผู้สั่งฆ่า สิบเอกคนที่อยู่ถัดจากเขาเป็นนัก แม่ปืนผู้ลงมือฆ่า พลทหารคนถัดไปเป็นเพียงผู้เดียวที่รับภาระในการฆ่าและเอาชิ้นส่วน ต่าง ๆ ของวัวมาเป็นอาหารกันตายของคนทั้งกองร้อย สำหรับลักษณะการบาดเจ็บของแต่ละ คนสรุปได้ว่า ร้อยโทพิชัยฯ โดยสะเก็ดระเบิดเป็นคนแรกที่โคนขาซ้ายเฉียงเข้าแนวท้อง แถม ยังถูกสะเก็ดระเบิดอีกชิ้นหนึ่งฝังบริเวณข้อเท้าใกล้ตาตุ่ม ต้องผ่าตัดคว้านกระดูกในภายหลัง

จึงนำเศษเหล็กออกได้ สะเก็ดระเบิดขึ้นแรกที่เข้าโคนขาของร้อยโทพิชัยฯ ผ่านเลยมาเข้า
ท้องสิบเอกนักแม่นปืน แล้วทะลุไปถูกศีรษะของพลทหารที่ชำแหละวัว นับได้ว่า สะเก็ด
ระเบิดขึ้นเดียวลงโทษคนทั้งสามคน...เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าวัวตัวนั้นเท่านั้น
.... โดยร้อยโทพิชัยฯ ผู้สั่งการโดนหนักกว่าคนอื่นเพราะได้ของแถมฝังในอีกชั้นหนึ่งที่บริเวณ
ข้อเท้า ส่วนอีกสองคนที่เหลือก็ได้รับโทษานุโทษหนักเบาลดหลั่นกันลงไปตามความผิด นี่
แหละสมกับคำที่หลวงพ่อจรัญพรำบอกพวกเรายู่อเสมอว่า เนื้อฟ้าแม้จะมีฟ้า แต่ไม่มีอะไร
อยู่เหนือกฎแห่งกรรมไปได้ นี่ขนาดทำด้วยความจำใจเพราะจำเป็น มิได้มีเจตนาจะก่อกรรม
ทำเข็ญด้วยความคึกคะนอง หรือสนองกิเลสตัณหาของตนแต่ประการใด ขอนำคดีอีกประการ
หนึ่งก็คือการที่สุนัขตัวนั้นออกวิ่งแข่งหน้าเข้ารับเคราะห์แทนทหาร คล้ายจะเป็นการทดแทน
บุญคุณที่เลี้ยงดูกันมา โดยเฉพาะกับร้อยโทพิชัยฯ ซึ่งเดินนำแถวอยู่ ถ้าหากเขาเป็นคน
เหยียบกับระเบิดเองแล้ว คงจะไม่เหลือชีวิตมาเล่าเรื่องเหล่านี้ให้เราฟังแน่

อันที่จริงแล้วเรื่องของพันเอกพิชัย ครุฑเวโช เพื่อนรักนักรบของกระผมผู้พบกฎแห่ง
กรรมตามนออย่างรวดเร็วดังที่เล่ามานี้ น่าจะจบการเล่าลงได้ไว้เพียงนี้ละครับ แต่นึกเสียตาย
ทั้งมีเกร็ดชวนเล่าต่ออีกเล็กน้อย ถึงกฎแห่งกรรมที่ยังไม่สิ้นของเขา อันสืบเนื่องมาจาก
เหตุการณ์เดียวกัน กล่าวคือ ตอนที่เขาถูกห้ามจากเฮลิคอปเตอร์เข้ารับการผ่าตัดที่
โรงพยาบาลสนาม ณ จังหวัดสกลนครนั้น แพทย์สนามบอกเขาด้วยน้ำเสียงผิดหวังระคน
ความเสียใจว่า “ยาซาหมด” ขอไปแล้วยังไม่ได้รับเพิ่มเติม ทั้งสามคนจึง ถูกเย็บแผลสด ๆ
กันโดยทั่วหน้า คงเหมือนกับวัวตัวนั้นที่โดนชำแหละสด ๆ นั้นแหละ เพื่อนพิชัยของ
กระผมบอกว่ามันเป็นความเจ็บปวดรวดร้าวแสนทรมาณมากที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยพบพานมา
นอนกัดฟันมิดตัวไปมาโดยไม่กล้าร้องเพราะกลัวเสียฟอร์ม ที่สำคัญก็คือ ฯพณฯ พลเอก
เปรม ติณสูลานนท์ รัฐบุรุษ ซึ่งดำรงยศพลตรี ในตำแหน่งรองแม่ทัพภาคที่ ๒ ในขณะนั้น
กำลังปลอมขวัณพวกเขาด้วยการลอบศีรษะคนเจ็บอยู่เกือบตลอดเวลา ทั้งซาบซึ่งตั้งใจใน
ความเมตตาปราณีของท่านทั้งไว้ศักดิ์ในฐานะผู้นำทหารกว่าร้อยนาย ทำให้จำต้องกล้ากลืน
เสียงครวญครางจากความเจ็บปวดรวดร้าวไว้ภายใน

วันรุ่งขึ้นร้อยโทพิชัยฯ ถูกนำส่งโรงพยาบาลทหารในจังหวัดนครราชสีมา ได้รับการ
ผ่าตัดเอาสะเก็ดระเบิดที่ข้อเท้าออก ใช้เวลาพักฟื้นหลังจากนั้นอีกประมาณ ๓ เดือนจึงหาย
เกือบปกติ โชคดีที่ไม่ถึงขั้นพิการพิการ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เพื่อนของกระผมเล่าว่า เขา
สาปส่งการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทั้งหลาย ไม่ว่าจะทำเองหรือสั่งให้ผู้อื่นทำแทนไม่เอาด้วยทั้งนั้น มุ่ง
แต่ประกอบกุศลกรรม ตักบาตรทุกเช้า ทำบุญ ทำทาน ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากอยู่เป็นกิจ
ไม่ใส่ใจว่าเขาจะเป็นใครและจะได้อะไรตอบแทนหรือไม่ ทุกวันพระ พันเอกพิชัยฯ มักจะถือ

ศีลแปด พร้อมทั้งทำวัตรเช้า – เย็น และสวดมนต์มาโดยตลอด ต่อเนื่องกันมาเกือบสิบปีแล้ว ทั้งยังตั้งปณิธานไว้ว่าจะยึดถือแนวทางปฏิบัตินี้ตลอดไป

สุดท้ายนี้ กระผมในฐานะผู้เก็บเรื่องของเพื่อนรักมาเล่าต่อ ขอขอบพระคุณ พันเอก (พิเศษ) พิชัย ครุฑเวโซ เสนาธิการมณฑลทหารบกที่ ๔๒ ค่ายเสนาณรงค์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ที่เพื่อนกรุณาอนุญาตให้นำเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดมาลงพิมพ์ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๑๐ นี้ ทั้งที่ไม่สู้จะเต็มใจนักในเบื้องต้นที่จะให้ระบุชื่อจริง ด้วยเกรงผู้ที่ไม่เข้าใจจะหาว่าเขายากเด่นอยากดัง แต่ด้วยเหตุผลแวดล้อมต่าง ๆ โดยเฉพาะเมื่อกระผมอ้างนโยบายของหลวงพ่ोजริญว่า ต้องการเน้นความน่าเชื่อถือของเรื่องราวต่าง ๆ ที่นำมาลงพิมพ์ในหนังสือชุดนี้ ทุกเรื่องควรมีหลักฐานและที่มาอย่างชัดเจน ประกอบกับความเชื่อร่วมกันที่ว่า ผู้ที่สนใจอ่านหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติส่วนใหญ่หรือทั้งหมดก็ว่าได้ มักเป็นผู้ที่มีจิตใจใฝ่กุศลและมองคนในแง่ดี คงไม่มีผลสะท้อนในทางลบกลับไปสู่เขาอย่างแน่นอน กระผมเชื่อมั่นว่า ด้วยอนุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย บารมีของหลวงพ่ोजริญ ที่เพื่อนผู้นี้ของกระผมเคารพศรัทธารวมทั้งอันสงฆ์แห่งกุศลกรรมทั้งหลายที่เขาได้เพียรสร้างอย่างสม่ำเสมอตลอดเวลานับสิบปีที่ผ่านมา จะร่วมกันเป็นพลบัจจยดลบันดาลให้ พันเอก (พิเศษ) พิชัย ครุฑเวโซ ตลอดจนครอบครัวและญาติมิตร ประสบแต่ความสุขความเจริญ ทั้งในหน้าที่ราชการและการงานส่วนตัว มีความมั่นคงรุ่งเรืองในพุทธธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้นไป และสำเร็จสมหวังในสิ่งที่ปรารถนาอันพึงมีพึงได้ทุกประการตลอดไป